

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4422200116
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4422200116.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

SpisovaZnacka

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej, v spore žalobcu: A. A. B. C., D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/ XX, XXX XX E., proti žalovanej: B. B. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, XXX XX G. H., zastúpenej: Mgr. Ivan Uhlár, advokát so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 53 041 887, o zaplatenie 300 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 15. januára 2024 pod č.k. 9C/2/2022-213 a uzneseniu zo dňa 21. decembra 2023 pod č.k. 9C/2/2022-193 v spojení s opravným uznesením zo dňa 25. januára 2024 pod č.k. 9C/2/2022-225 takto

rozhodol:

SpisovaZnacka

- I. Odvolanie žalobcu proti uzneseniu o d m i e t a .
- II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- III. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

SpisovaZnacka

1.1. Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol. Žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 300 eur s príslušenstvom, titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke peňazí.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané z výzvy na vrátenie pôžičky zo dňa 23.02.2020, že výzvu adresoval žalobca žalovanej. Vyzýval ju na vrátenie pôžičky poskytnutej v rozmedzí dátumov od decembra 2014 do júna 2019 s konečným zostatkom pôžičky v sume 25 729,76 eur. Z výpisu „pôžičky B. B. F., F. XX, G.“ zistil, že od 01.12.2014 boli vykonané prevody rôznych súm s názvom „Pôžička“ a s názvom „Vrátenie“ a s doplňujúcimi informáciami B. F.. Celkove išlo o finančný obnos podľa tejto tabuľky, ktorú poskytol žalobca žalovanej v sume 37 676,08 eur, z ktorej sumy podľa tabuľky došlo k

vráteniu v sume 11 946,32 eur, zostáva zaplatiť sumu 25 729,76 eur. Vlastnoručný podpis žalobcu s jeho pečiatkou. Z prílohy k pôžičke B. B. F., F. XX, G. zistil, že je uvedený spôsob vrátenia pôžičky a že sa jedná o vrátenie sumy 25 729,76 eur bez úrokov ako aj s úrokmi zvlášť vyčíslená. Z výzvy 2. na vrátenie pôžičky zo dňa 13.10.2020 adresovanej žalovanej zistil, že ju žalobca vyzval na vrátenie pôžičky, ktorú jej poskytol v rozmedzí dátumov od decembra 2014 do mája 2019 s konečným zostatkom pôžičky v sume 28 559,86 eur, čo je opravená suma po inventarizácii. Túto sumu žiadal, aby mu vrátila žalovaná do 30 dní od obdržania poslednej výzvy. Prílohou tejto výzvy bola opätovne taká istá tabuľka ohľadom pôžičky B. B. F., ako bola aj pri prvej výzve. Z výpisu z účtu žalobcu zriadeného v roku 2019 vo VÚB, a.s. zistil, že dňa 07.01.2019 zaslal na účet žalovanej sumu 300 eur. Na druhej strane tohto výpisu je tabuľka s názvom „Pohľadávky“ od B. B. F., F. XX, G., že 07.01.2019 požičal žalovanej 300 eur a že si uplatňuje 5 % úrok z omeškania s dátumom vzniku od 01.02.2019.

1.3. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka. Žalobu zamietol, pretože žalobca nevládol dôkazné bremeno v konaní a bez pochyby nevedel preukázať dohodu strán sporu, resp., že došlo k ústne uzavretej zmluve o pôžičke. Domáhal sa od žalovanej zaplata sumy 300 eur s príslušenstvom titulom uzavretej ústnej zmluvy o pôžičke s tým, že žalovaná ho požiadala o poskytnutie pôžičky peňazí na preklopenie jej nepriaznivej životnej situácie. Žalobca žalovanej poskytol prevodom zo svojho účtu na účet žalovanej sumu 300 eur dňa 07.01.2019, podľa predloženého výpisu z účtu žalobcu ako je na čísle listu 11. Žalovaná nepoprela skutočnosť, že obdržala na svoj účet sumu 300 eur, ale zároveň uviedla, že tieto jej neboli poskytnuté titulom pôžičky, ale z dôvodu žiadosti žalobcu aby mu zabezpečila jubilejnú oslavu jeho 50. narodenín. Za týmto účelom jej poslal na účet sumu 300 eur. Z dôvodu, že zmluva o pôžičke bola uzavretá ústnym spôsobom a prítomní pri jej uzavretí mali byť iba strany sporu, skúmal, či bola zmluva o pôžičke uzavretá takým spôsobom, ako to uviedol žalobca a či jej uzavretie žalobca ním predloženými dôkazmi preukázal. Za tým účelom strany sporu podrobne k veci vypočul. Z výpovede žalobcu nezistil preukázanie uzavretia zmluvy o pôžičke spôsobom opísaným žalobcom. Nepreukázal, na čom sa ústne dohodli so žalovanou, keď jej previedol na jej účet sumu 300 eur. Z tohto dôvodu vyhodnotil ústne uzavretú zmluvu o pôžičke tak, že trpí neodstrániteľnou vadou, lebo žalobca nevedel preukázať podstatnú náležitosť ústne dohodnutej zmluvy o pôžičke, vymedzenie požičiavaných peňazí, na aký účel mali byť poskytnuté peniaze titulom zmluvy o pôžičke a na čom sa mali strany sporu dohodnúť ohľadom odovzdania a prevzatia peňazí. Žalobca dvoma výzvami na vrátenie pôžičky demonštroval skutočnosť, že poskytol žalovanej pôžičku, lebo ju dvakrát vyzýval na vrátenie pôžičky. V prvej výzve na zaplata sumy 25 729,76 eur, v druhej výzve v sume 28 559,86 eur. Ani jedna výzva na vrátenie pôžičky sa netýkala sumy 300 eur. Skutočnosť, že žalobca k návrhu predložil tabuľku od 01.12.2014 do 12.03.2019, aké sumy boli poskytnuté na účet žalovanej, nie sú dôkazom toho, že malo ísť o pôžičku peňazí. Iné dôkazy v konaní žalobca nenavrhol vykonať a neprodukoval. Naopak, zo strany žalovanej boli produkované dôkazy preukazujúce existenciu partnerského vzťahu od decembra 2013 do apríla 2019. Pokiaľ strany sporu žili v partnerskom vzťahu v jednej domácnosti, to znamená, že spolu sa podieľali na uhrádzaní rôznych spoločných nákladov, bežných životných potrieb a nákladov v spoločnej domácnosti, voľnočasových aktivít, ako aj spoločných dovolení. Žalovaná preukázala v konaní, na aký účel minula sumu 300 eur, ktorú jej žalobca poslal na účet, na oslavu jubilea 50. narodenín žalobcu. Zabezpečila a obstarala z týchto prostriedkov občerstvenie a posedenie v reštaurácii FORHOUSE v Trnave. Z výpisu z jej účtu preukázala, že dňa 15.01.2019 vyplatila sumu 217,40 eur na účet reštaurácie, v ten istý deň vyplatila sumu 81,98 eur v spoločnosti Tesco Store SR, keď kupovala veci súvisiace s výzdobou v reštaurácii FORHOUSE a sumu 40,04 eur, ktorú tiež v ten istý deň minula na nákup pohonných hmôt na čerpacom stanici Slovnaft. Všetko platila bankovou kartou zo svojho účtu, na ktorý účet jej žalobca zaslal sumu 300 eur. S poukazom na tieto listinné dôkazy nie je možné konštatovať, že žalobca preukázal v konaní konsenzus zmluvných strán ohľadom uzavretia ústnej zmluvy o pôžičke. Samotné odovzdanie, resp. poslanie finančných prostriedkov z účtu na účet ešte neznamená, že prišlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke. Pokiaľ žalobca chcel mať relevantný dôkaz o uzavretí zmluvy o pôžičke, keďže si bol úplne istý, že sumu 300 eur poskytol žalovanej titulom zmluvy o pôžičke, mal možnosť ju spísať písomne, keďže v roku 2019, konkrétne 07.01., žili ešte strany sporu v partnerskom vzťahu. Pokiaľ by malo dôjsť k uzavretiu zmluvy o pôžičke, žalovaná by určite neodmietla uzavretie písomnej zmluvy, prípadne zmluvy o pôžičke spísanej formou notárskej zápisnice, z ktorých by bolo jednoznačne preukázané, na akých podmienkach sa údajne mali strany sporu dohodnúť. Aj ústne uzavretá zmluva o pôžičke vyžaduje nutnosť preukázania dohody zmluvných strán na podstatných náležitostiach zmluvy. Žalobca žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal, že by v období od roku 2013 do roku 2019 nežil v partnerskom vzťahu so žalovanou. Nepoprel tvrdenia žalovanej v tom smere, že sám evidentne preukázal na výpise z nákladov na bývanie v jeho byte v Trnave, že v období, keď sa zdržiaval a žil v spoločnej domácnosti so

žalovanou, míňal vo svojom byte na energie oveľa menej peňazí, ako keď sa v ňom reálne zdržiaval a býval, čoho dôkazom je, že v tom čase obdržal dosť vysoké preplatky z nákladov na bývanie, a to vo výške 641,02 eur za rok 2013 a 255,98 eur za rok 2014.

1.4. Z dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalobca dôkazné bremeno v konaní nezvládol. Bezpochyby nevedel preukázať konsenzus zmluvných strán, na čom sa mali dohodnúť ohľadom podmienok uzavretia ústnej zmluvy o pôžičke, čo je jednou z podstatných náležitostí zmluvy o pôžičke. Naopak, žalovaná bola tá, ktorá v konaní preukázala listinnými dôkazmi, výpismi zo svojho účtu, na čo minula 300 eur, ktoré jej žalobca poskytol a čiernobielymi fotografiami preukázala skutočnosť, že žila v partnerskom vzťahu so žalobcom v období od decembra 2013 do apríla 2019. Z listinných dôkazov predložených žalobcom nevyplývali žiadne skutočnosti preukazujúce dohodu strán sporu o ústne uzavretej zmluve o pôžičke. Žalobca nepreukázal, na aký účel by mala byť poskytnutá ústna zmluva o pôžičke, nepreukázal, do akej doby mala žalovaná pôžičku vrátiť, akými sumami ju mala splácať alebo či ju mala splatiť jednorazovou sumou a z týchto dôvodov žaloba trpí základnými vadami, ktoré je potrebné v konaní o zaplatenie sumy 300 eur titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke preukázať.

1.5. Bolo nesporne preukázané, že strany sporu žili v partnerskom vzťahu a že poskytnutie sumy 300 eur žalobcom žalovanej nebolo titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke, ale za účelom obstarania a zaplatenia jubilejnej oslavy 50. narodenín žalobcu v reštaurácii v Trnave. Jednou zo základných procesných povinností strany sporu je povinnosť tvrdiť. V tomto smere ale stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, v podobe prehry v spore. Prejaví sa v meritórnom rozhodnutí. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinností tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Toto žalobca v predmetnom konaní nesplnil, pretože nepreukázal súdu svoje tvrdené skutočnosti, a to dohodu - konsenzus strán sporu, na čom sa mali vlastne dohodnúť ohľadom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke o zaplatenie 300 eur. Žalovaný na druhej strane nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali, pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia a na svoje tvrdenia musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Túto skutočnosť zvládla a preukázala žalovaná, že nedošlo v danom prípade k dohode so žalobcom ohľadom podmienok uzavretia ústnej zmluvy o pôžičke, a to z dôvodov, na ktoré súd už vyššie poukázal a nebude ich opakovať. Preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.6. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 C.S.P. a priznal ich žalovanej v rozsahu 100 %, ktorá bola v konaní plne úspešná, podľa § 262 odsek 1 C.S.P. a o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 odsek 2 C.S.P. po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie. Namietal vyhodnotenie skutkového stavu tvrdiac, že neposkytol peniaze na oslavu žalovanej, oslava sa mala uskutočniť u nej v jej zimnej vykurovanej záhrade. Nepožičiaval si jej auto, neprispieval na leasing, nežili spolu, netvorili pár spoločnej domácnosti. Nemá vedomosť, kde má byť. Býval v I.. Súd prvej inštancie od neho nežiadal žiadne dôkazy. Ďalej uviedol, že náklady na oslavu boli 339,42 eur, platba za servis auta 749,51 eur. Rozdiel 410,09 eur, nemal dôvod dávať žalovanej ma oslavu 300 eur. Namietal zdôvodnenie rozsudku v časti jeho zamestnania u žalovanej, pretože u nej bol zamestnaný papierovo pre dočasné plnenie odvodov. Nedostával od nej žiadne peniaze a neurobila za neho zúčtovanie daní. Poskytnutie pôžičky preukázal výpisom z účtu o prijatí sumy žalovanou. Súd prvej inštancie neskúmal pôžičku komplexne, o čom predložil dôkazy, nežiadal od žalovanej predloženie dôkazu o vrátení pôžičky. Dôkazné bremeno neuniesla žalovaná. Napadnutý rozsudok žiadal zrušiť a odvolací súd rozhodnúť tak, že žalobe vyhovie. Žalobca podal odvolanie proti opravnému uzneseniu dôvodiac nesprávnym zamietnutím jeho žiadosti.

3. Žalovaná podala písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu. Uviedla, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia ohľadne uzavretia pôžičky. Nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci prijatie peňažných prostriedkov s vedomím ich prijatia na základe zmluvy o pôžičke. Nepreukázal jej súhlas s vrátením pôžičky. Nepreukázal a nevedel preukázať, na čom sa mali strany dohodnúť. K uzavretiu zmluvy o

pôžičke nikdy nedošlo. Napadnutý rozsudok navrhla ako vecne správny potvrdiť. K odvolaniu voči uzneseniu uviedla, že súd prvej inštancie opravným uznesením opravil zrejmu nesprávnosť uznesenia.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods.1 CSP, § 380 ods.1 CSP) skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, 219 ods.3 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

8. Súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Žalobca tvrdil, že dôkazné bremeno uniesol a bolo na strana žalovanej. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jeho neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad (neúspech) sa pričíta strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno (zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva). Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana sporu preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo strán sporu je povinná stanovený okruh skutočností preukázať.

9. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal zaplata sumy s príslušenstvom titulom poskytnutých pôžičky.

10. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

11. Odvolací súd pri posudzovaní otázky dôkazného bremena dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že zmluva o pôžičke je v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka tzv. reálnym kontraktom, to znamená, že k jej uzavretiu sa vyžaduje, aby veriteľ aj skutočne odovzdal predmet

pôžičky dlžníkovi. Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (k tomu porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010 sp. zn. 3 Cdo 325/2009), a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitostí vôle) boli dané. Skutočnosť poskytnutia pôžičky v konaní vždy preukazuje veriteľ. Musí byť preukázané skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, nie preukázať možnosť veriteľa disponovať príslušnou peňažnou sumou. Žalobca v žalobe uviedol, že finančné prostriedky poskytol žalovanej zo svojho účtu titulom pôžičky. V samotnej žalobe uviedol poskytnutie pôžičiek v priebehu rokov 2014 až 2019. Nikde v žalobe neuviedol, že sa jednalo o sumu 300 eur, o ktorej žalovaná tvrdila, že bola poskytnutá na jeho oslavu. Až po jej vyjadrení žalobca tvrdil, že sa jednalo o túto sumu peňazí, ktorú neposkytol na oslavu, ale ako revanš za opravu auta žalovanej. V priebehu celého konania ani raz neuviedol, čo bolo obsahom zmluvy o pôžičke, kedy, kde a s akým obsahom bola uzatvorená.

12. Odvolací súd sa preto so závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v napadnutom rozhodnutí stotožnil. Dôvody jeho rozsudku považoval za výstižné a presvedčivé a preto v celom rozsahu na ne odkazuje. Na potvrdenie jeho správnosti iba dopĺňa, že vychádzal zo správnej interpretácie zmluvy o pôžičke upravenej v ustanovení § 657 OZ, podľa ktorej táto zmluva má reálnu povahu (radí sa k tzv. reálnym kontraktom), čo znamená, že vznik pôžičky predpokladá, okrem samotného uzavretia zmluvy, aj ďalší úkon, a to prenechanie predmetu pôžičky dlžníkovi. Keďže v posudzovanej veci súd prvej inštancie za základ rozhodnutia vzal skutkové zistenie, podľa ktorého nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, dospel k správne právnemu názoru o zamietnutí žaloby. V posudzovanej veci odvolacím súdom prijatý skutkový záver, podľa ktorého v danom prípade nedošlo k uzavretiu zmluvy výsledky vykonaného dokazovania umožňujú. Nejde o skutkový záver, ktorý by zjavne odporoval vykonanému dokazovaniu. Okolnosti, ktoré súd pri tomto skutkovom závere vzal do úvahy (v dôvodoch rozhodnutia ich aj náležite uviedol), mali podklad vo vykonanom dokazovaní, resp. vyšli v konaní najavo. Tieto skutočnosti nemali povahu iba jednoduchého popierania prevzatia peňazí žalovanou, ale podrobne vysvetľovali celkové pomery vzniknuté medzi stranami. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov súd prvej inštancie riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené.

13. Z obsahu spisu a rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu a daného senátu má odvolací súd vedomosť, že žalobca podal niekoľko žalôb, ktorými sa domáhal čiastkových plnení žalovanou na základe zmlúv o pôžičkách uzavretých v období rokov 2014 až 2019. Okresný súd Nové Zámky zamietol žalobu o zaplatenie 4 500 eur rozsudkom zo dňa 10.01.2024 pod č.k. 13C/8/2022-211. Odvolací súd ako vecne správne potvrdil uznesenie zo dňa 22.02.2024 pod č.k. 13C/8/2022-227 o zamietnutí návrhu žalobcu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 26.05.2023 pod č.k. 18C/4/2022- 140 bola zamietnutá žaloba žalobcu o zaplatenie 200 eur pôžičky. Senát 25 Co v konaní vedenom pd sp.zn. 25Co/36,37/2024 vrátil spis súdu prvej inštancie ako predčasne predložený. Predmetom konania v bolo vrátenie pôžičky požadovanej žalobcom.

14. Uznesením zo dňa 21.12.2023 pod č.k. 9C/2/2022 v spojení s opravným uznesením zo dňa 25. januára 2024 pod č.k. 9C/2/2022-225 súd prvej inštancie návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. V unesení zo dňa 21.03. 2023 pod č.k. 9C/2/2022-193 poučil strany, že odvolanie proti uzneseniu nie je prípustné. V opravnom uznesení uviedol, že odvolanie je prípustné. U ustanovenia § 357 písm. n) CSP vyplýva, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. Právna úprava civilného sporového konania rozlišuje medzi obligatórnym a fakultatívnym prerušením konania. Obligatórne prerušenie konania je upravené v ustanovení § 162 CSP a osobitný prípad obligatórneho prerušenia konania v ustanoveniach § 163 a § 445 CSP. Ustanovenie § 164 CSP upravuje fakultatívne prerušenie konania. Ohľadom fakultatívneho rozhodnutia o prerušení konania podľa § 164 CSP je potrebné uviesť, že na rozdiel od obligatórneho prerušenia podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP tu ide o otázky, ktoré by súd mohol sám vyriešiť ako prejudiciálne (§ 194 CSP). Je však na vôli súdu, či tak urobí alebo či počká na vyriešenie otázky v súdnom alebo správnom konaní, ak takéto konanie už prebieha, alebo môže dať na takéto konanie aj sám podnet a následne konanie preruší. Proti rozhodnutiu o prerušení konania podľa § 164 CSP je prípustné odvolanie. Odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Preto odvolací súd odvolanie žalobcu v tejto časti podľa § 386 písm. c) CSP odmietol ako odvolanie proti rozhodnutiu ktorého nie je odvolanie prípustné.

15. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods.1 v spojení s § 262 ods.1 CSP. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

SpisovaZnacka

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).